

Radikální mládež

Mladým lidem v komunistickém hnutí je vyčítána radikalita. Ta bývá překážkou ke vstupu do politiky v řadách KSČM. Mládež se však chová zcela přirozeně. Historicky vzato vlastně až tak radikální není. Co třeba srovnat její dnešní mentalitu s tím, jak radikální byla levicová mládež před sto lety? Nebo interbrigadisté ve Španělsku? Nebyli by nakonec z dnešní KSČM vystrnaděni i lidé Gottwaldova ražení?

Dnešní člověk ve věku 15-25 let socialismus už nezažil. Oč víc je připraven o něm bránit pravdu, tím vzdálenější je mu myšlení některých bývalých funkcionářů SSM. Naopak komunisté jako Gottwald nebo Zápotocký – v něčem i Bakunin, Kropotkin a jiní anarchisté – jsou mu mnohem bližší. Ti všichni, tak jako dnešní puberťáci, vyrůstali v kapitalistickém prostředí. Své mládí strávili v nerovném prostředí třídní společnosti.

Mnozí dnešní šedesátníci vidí v dvacetiletém člověku, když mluví o třídním boji, pomatence, v lepším případě nostalgika. Sami si svoje dnešní funkce vydobyli vlastně už v předlistopadové éře. Třídní boj znají jen z tehdejších učebnicových pouček. Pro dnešní mládež je to však věc osobní zkušenosti.

Slabiny práce KSČM s mládeží mají hlavně polistopadové kořeny. Zčásti však sahají i do předlistopadové éry. Tehdejší generace, která se na poválečných revolučních přeměnách osobně podílela, se se svými nástupci o tu zkušenost uměla podělit jen velmi nedostatečně. Ve snaze dát mládeži to nejlepší ji mnohdy rozmazlovala způsobem, který z ní vychoval politické sobce, starající se hlavně o osobní prospěch.

Generací, která listopadový převrat sice zažila, avšak ještě v dětském věku, jsou dnešní čtyřicátníci. Prostor pro vlastní samostatný úsudek, natož iniciativu mají většinou jen velmi malý. Konkrétní úkoly, které by ukázaly, co kdo z nich skutečně umí, dostávají jen málokdy. Tím víc to upřednostňuje ty, kdo se chovají neslaně, nemastně, pokud se v KSČM nesnaží rovnou prorazit zlovyky, okoukanými od funkcionářů z řad některých provinčních svazáků.

Nejmladší generace, která je teprve v učilištích, středních a vysokých školách, tím vším dotčena už není. Má ale také zpřetrhanou historickou kontinuitu s lidmi, kteří se na revolučních změnách od konce války ještě osobně podíleli. Začíná proto v podstatě od nuly a většinou i cestou

pokus – omyl. Tím častěji se na svět dívá v zásadě podobně, jako anarchisté z dob starého rakouského mocnářství. Zvláště nemá-li jak nabýt aspoň elementárního politického vzdělání.

A otázka proto zní, zda z toho vyvodí potřebné závěry KSČM. Nebudeme-li to my, kdo této levicové generaci vyjde vstříc, budeme si muset počkat až na tu další, která už se z bezhlavého anarchismu té nastupující dnes dokáže poučit. A nebude přitom mít kde pochytit i starší zlozvyky, o nichž byla řeč.

Dnešní nejmladší ročníky k nám vstřícný krok udělat mohou jen sotva. Je přece normální, aby si cestu k nim našli ti zkušenější. To, že se mezi levicovou mládeží tu a tam objeví i excentrický jedinec, nás odradit nesmí. Vyvozovat z toho jakousi „kolektivní vinu“ by bylo absurdní.

Straně chybí systematická činnost. Proč neexistují "pionýrské" tábory pro děti členů a sympatizantů KSČM? Proč jsou setkání mládeže, pořádaná stranickými komisemi mládeže, početně limitována na malý okruh předem schválených osob? Proč je práce s mládeží regionalizována okres od okresu a jsme dokonce svědky výslovných zákazů styku s mladými ze sousedství?

Od nastávajícího sjezdu očekávají mladí komunisté, sympatizanti KSČM i členové mládežnických komunistických organizací změnu ve vedení. Nové vedení strany by mělo systematickou práci s mládeží vnímat jako zcela zásadní a pro samu stranu i v pravém smyslu sebezáchovnou.

Ctírad Musil, konzultant ÚR KSM, člen komise mládeže ÚV KSČM